

Слід зауважити на те, що державні службовці перебувають у регламентованому правовому полі. Інакше кажучи, на противагу іншим працюючим, діяльність яких регулюється трудовими договорами, державні службовці керуються положеннями Загального статуту державних службовців. Загальний статут визначає їх права та обов'язки і гарантує основні принципи здійснення службової кар'єри. Крім найважливіших законів, які утворюють Загальний статут державних службовців, кожен напрямок має свій статут, що регулює їх діяльність.

Розробку і впровадження політики уряду у сфері державної служби здійснює Міністерство державної служби, у складі якого функціонує Генеральна дирекція адміністрації та державної служби Франції. На основі проведеного аналізу його роботи видається доцільною організація циклів стажувань працівників центрального апарату Головного управління державної служби України в Генеральній дирекції та державної служби Франції.[2, с. 1-2] щодо можливого впровадження в Україні відповідних елементів структурної побудови системи державної служби Франції, особливо в частині структур громадянського контролю за діяльністю державних службовців, а також з питань забезпечення прозорості, відкритості функціонування, ефективності надання управлінських послуг громадянам; процедури проведення конкурсного відбору та кар'єрного просування на державній службі; інституційного забезпечення горизонтальної та вертикальної мобільності державних службовців; оплати праці, пенсійного та інших видів соціального забезпечення.

Важливо відзначити, що цілісність і стабільність державної служби Франції є основою стабільності держави й забезпечується за рахунок збереження й удосконалення професійних кадрів, які мають високий професійний рівень і значний досвід роботи[1, с.56]. Цей досвід доречним було б імплементувати в законодавство державної служби України, оскільки діяльність державних службовців у Франції не залежить від результатів парламентських виборів і змін у політичному житті країни, як це ще має місце у нас. Завдяки стабільності державні службовці Франції мають змогу розкривати свої здібності, професійний потенціал, набувати достатнього досвіду, працювати з повною віддачею на перспективу, вирішувати стратегічні завдання.

Список використаної літератури:

Вольман Х. Организация государства во Франции и Германии: между территориальностью и функциональностью / Х.Вольман, Г.Букерт // Вопросы государственного и муниципального управления. - 2007. -Т.П. - № 2-4. -с.59-89

Меморандум про взаєморозуміння між Головним управлінням державної служби України та Генеральною дирекцією адміністрації і державної служби Французької Республіки від 01.12.2006 р.

Оболонський А.В. Государственная служба во Франции / А.В. Оболонский // Государство и право. - 2010. №11. - С.60-66

Чмига В.О. Державна служба Франції: традиції та модернізація. НАДУ 2010р.

Реформи органів прокуратури : вітчизняний та зарубіжний досвід

Демошенко Валерій Сергійович, магістр права

Науковий керівник: професор кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, доктор юридичних наук, професор - **Камінська Н.В.**

В умовах сучасної України активно відбуваються реформи практично в усіх сферах державного і суспільного життя. Не виключенням є вітчизняна правова система і механізм держави. За період незалежності нашої держави ні науковці, ні законодавці так і не прийшли до єдиного розуміння та визначення правового статусу органів прокуратури в Україні. Ряд фахівців стверджує, що прокурорський нагляд є продовженням законодавчої

функції держави і розглядають прокуратуру як самостійний орган, який діє за дорученням та під контролем державної влади, що уповноважила його розглядати, як саме виконуються закони нею прийняті. Інші вважають, що прокуратура має відношення, а тому повинна увійти до складу судової влади. Решта авторів визначають органи прокуратури як «четверту владу» саме такий її статус відображено в Конституції та законах України.

Не дивлячись на неоднозначність у теорії, так само проблемною залишається реалізація функцій, повноважень на практиці органами прокуратури в Україні, форми та методи їх функціонування. На нашу думку, потребує належного врегулювання питання взаємодії органів прокуратури з місцевими органами публічної влади. Йдеться про різноманітні рівні територіальної організації - як у столиці України м. Києві, так і в інших містах, районах, областях.

Ці та інші проблемні питання в умовах зміни законодавчої бази, боротьби з корупцією, реформ організаційного та іншого характеру потребує ґрунтовного вивчення відповідного зарубіжного досвіду організації та діяльності прокуратури.

Зокрема, прокуратура Франції є складовою частиною структури Міністерства юстиції і має особливе призначення забезпечувати дотримання кримінальних законів. Вона порушує кримінальні справи, здійснює нагляд за органами розслідування, підтримує обвинувачення в суді, контролює законність судових вироків і їх виконання. Вхідження прокуратури до системи юстиції обумовило її організацію і функціонування при судових органах: трибуналах великої інстанції, апеляційних і касаційних судах.

Прокуратура Німеччини заснована XIX ст. за французьким зразком. Головним її завданням було кримінальне переслідування: порушення кримінальних справ, пред'явлення обвинувачення і виконання вироку. Органи прокуратури тут діють при судах, при Федеральному суді функції прокуратури виконуються Генеральним прокурором Федерації (*der General-bundesanwalt*) і підлеглими йому прокурорами, при Верховних судах земель - Генеральним прокурором землі і підлеглими йому прокурорами, при судах перших інстанцій (*амтсгеріхтах* і *ландгеріхтах*) - через Головного прокурора (*der Oberstaatsanwalt*) і підлеглих йому прокурорів (§§ 141, 142 Закону про судоустрій Німеччини).

У свою чергу, в Англії відсутня самостійна система органів прокуратури в механізмі держави. Властиві для прокуратури завдання і функції виконують інші службові особи - Генеральний аторней і його представники, місцеві аторней. Генеральний аторней є керівником адвокатури в масштабі Англії і одночасно виконує роль представника держави і уряду в цивільному процесі у справах, які мають суспільний характер щодо масштабності впливу на широкі верстви населення.

Звернемо увагу і на прокуратуру США, що складається з двох самостійних систем - Федеральної прокуратури і прокуратури штатів. Першу очолює Генеральний Аторней (Генеральний прокурор), він же Міністр юстиції - вища посадова особа Федерального Уряду в галузі юриспруденції. Він і його заступники представляють США при вирішенні будь-яких юридичних питань, а також здійснюють юридичну допомогу Президенту і керівникам інших міністерств. Прокуратура штатів також відноситься до виконавчих органів влади, її очолює Головний прокурор штату, який є вищим чиновником органів юстиції та із своїми помічниками представляє інтереси штату в судах і в процесах, які стосуються інтересів всього населення. Головний прокурор також надає консультацію Губернатору та іншим офіційним особам щодо тлумачення і застосування законів штату. Але основною функцією прокуратури США є порушення кримінального переслідування і підтримання державного обвинувачення в суді.

Проведені реформи у зарубіжних країнах у сфері прокуратури засвідчили переважно їх організаційний характер, меншою мірою функціональний. У їх результаті у Франції усі прокурори призначаються і усуваються від посади Президентом; прокурор контролює діяльність судової поліції. Прокуратура в Німеччині є виконавчою владою і є

адміністративним відомством в системі юстиції. Прокуратура США, тобто державна аторнейська служба на федеральному рівні очолюється Головним аторнеєм - міністром юстиції. Аторнеї на місцевому рівні обираються населенням.

Загалом у світі не існує єдиної моделі прокуратури як з організаційної, так і з функціональної точки зору. Це пов'язано не тільки з особливостями соціального і політичного устрою різних країн, а також тим, що подібні функції, що так об'єктивно необхідні в будь-якій сучасній державі, можуть реалізовуватися через різні правові інститути і механізми відповідно до національних право-вих традицій. В країнах англосаксонської правової сім'ї зміст інституту прокуратури значно відрізняється від країн романо-германської правової сім'ї: по перше він є необхідною частиною змагальної системи, а по друге є частиною наглядово-слідчого апарату.

В Україні система органів прокуратури є своєрідною, з притаманними виключно їй традиціями і формами діяльності, відповідними функціями і повноваженнями. Тому й вітчизняні реформи потребують узагальнення зарубіжного досвіду у цій сфері, пристосування його до національної моделі організації державної влади, національних інтересів, законних інтересів та потреб людини і громадянина.

Список використаної літератури:

1. Бернам У. Правовая система Соединенных Штатов Америки / У. Бернам. - М., 2006. - 1216 с.
2. Елисеєв Н. Г. Гражданское процессуальное право зарубежных стран: источники, судоустройство, подсудность: учеб. пос. - М., 2000. - 354 с.
3. Кулик Т.О. Конституційні засади взаємодії органів прокуратури та місцевих органів публічної влади в місті Києві // Стан, проблеми та перспективи сучасної юриспруденції України в умовах євроінтеграції: правові та суспільні аспекти : матеріали підсумк. наук.-теорет. Інтернет-конф. (Київ, 23 квіт. 2015 р.) - К: Нац. акад. внутр. справ. - 2015. - С.143.
4. Плахіна І. В. Особливості органів прокуратури в зарубіжних країнах // Часопис Академії адвокатури України. - 2014. - № 4 (25). - С. 37-43.
5. Про прокуратуру: Закон України від 05 листопада 1991 року // Голос України. - 1991. - № 238.
6. Про прокуратуру: Закон України від 14 жовтня 2014 року // Голос України. - 2014. - № 206.

Децентралізація влади української держави в умовах конституційно-правової реформи

Городницький П.С. - студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: доцент кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент - **Лазаренко Л.А.**

Децентралізацію задекларовано у статті 132 Конституції України як одну із засад, на яких ґрунтується територіальний устрій держави [1].

Проте засадою є не сама децентралізація, а «поєднання централізації та децентралізації у здійсненні державної влади». Тобто децентралізація не є винятковим принципом за згаданою конституційною нормою, а таке «поєднання» відображає постійні коливання українського суспільства та його політикуму [2, с. 9].

Концентрація влади в одній інституції, максимальна передача фінансів «нагору», їх перерозподіл «вниз» в ручному режимі, повна залежність територій від центру, розбалансована система місцевого самоврядування та слабкі громади - саме ці та інші